

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca) SA Marek Wolski
Protokolant	sekr. sądowy Anna Kijak

przy udziale Lidii Sobestiańczuk - Jasim prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 roku

sprawy **W. W. (1)**

oskarżonego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt II K 31/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 520 (pięćset dwadzieścia) złotych opłaty za drugą instancję oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2012r. Sąd Okręgowy w Siedlcach

I. oskarżonych: **L. G., P. G. (1), D. G., P. G. (2) i K. K.** w ramach czynu zarzuconego im w pkt. I aktu oskarżenia uznał za winnych tego, że w okresie czasu od daty bliżej nieustalonej na przełomie grudnia 2011 roku i stycznia 2012 roku do 22 lutego 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą jak i z innymi ustalonymi osobami, w różnych składach osobowych, czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okolicach miejscowości A. i A., pow. (...), zabrali w celu przywłaszczenia z terenu budowy obwodnicy M. łącznie 240 metrów linii kablowej (...) 5x35 mm oraz podstawę słupa oświetleniowego, uszkadzając przy tym jeden słup oświetleniowy, usiłowali dwukrotnie dokonać zaboru w celu przywłaszczenia w/w linii kablowej o nieustalonej długości, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli – raz z uwagi na znaczne przemarznięcie ziemi, co uniemożliwiło wykopanie kabla, a drugi raz z uwagi na wcześniejsze zatrzymanie przez Policję – czym spowodowali szkodę w mieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na łączną

kwotę 67.900,80 zł oraz również zabrali w celu przywłaszczenia dwa akumulatory marki H. (...)Ah wraz z metalowymi skrzyniami o łącznej wartości 5000 zł na szkodę T. B. – tj. czynu z art. 278§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zb. z art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 12 kk i za to skazał każdego z nich z mocy wyżej powołanych przepisów i na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył im następujące kary:

- Ł. G., D. G. i K. K. – po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

- P. G. (2) – 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

- P. G. (1) – 1 (jeden) rok i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonych: Ł. G., D. G. i K. K. grzywny w rozmiarze po 260 stawek dziennych, orzekł od oskarżonego P. G. (2) grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych oraz orzekł wobec oskarżonego P. G. (1) grzywnę w rozmiarze 240 stawek dziennych i w stosunku do wszystkich tych oskarżonych przyjął, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 złotych;

III. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk w stosunku do oskarżonych Ł. G., P. G. (1) i K. K. oraz na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§2 kk w stosunku do oskarżonego D. G. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tym oskarżonym na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat dla każdego z nich;

IV. na podstawie art. 73§1 kk oddał oskarżonych Ł. G., P. G. (1) i K. K. w okresie próby pod dozór kuratora oraz na podstawie art. 73§2 kk w okresie próby oddał pod dozór kuratora oskarżonego D. G.;

V. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych Ł. G. i P. G. (1) grzywien zaliczył każdemu z nich okresy ich tymczasowego aresztowania w sprawie od 22 lutego 2012 roku do 20 czerwca 2012 roku i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny uznał grzywny należne od tych oskarżonych za wykonane do wysokości 238 stawek dziennych;

VI. na podstawie art. 46§1 kk zasądził solidarnie od oskarżonych: Ł. G., P. G. (1), D. G., P. G. (2) i K. K. na rzecz T. B. kwotę 5000 (pięć tysięcy) złotych;

VII. oskarżonego **A. W. (1)** w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie czasu od daty bliżej nieustalonej na przełomie grudnia 2011 roku i stycznia 2012 roku do 22 lutego 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okolicach miejscowości A. i A., pow. (...), zabrał w celu przywłaszczenia z terenu budowy obwodnicy M. łącznie 240 metrów linii kablowej (...) 5x35 mm, czym spowodował szkodę w mieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na kwotę 66.472,80 zł – tj. czynu z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to skazał go z mocy wyżej powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 278§1 kk karę **1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności** oraz na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 zł;

VIII. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu A. W. (1) na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oraz na podstawie art. 73§1 kk w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora;

IX. na podstawie art. 46§1 kk zasądził solidarnie od oskarżonych: Ł. G., P. G. (1), D. G., P. G. (2), K. K. i A. W. (1) na rzecz W. Zakładu (...) ul. (...), kwotę (...),80 (sześćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset 80/100) złotych;

X. oskarżonego **W. W. (1)** w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie czasu od daty bliżej nieustalonej na przełomie grudnia 2011 roku i stycznia 2012 roku do 21 lutego 2012 roku w miejscowości D., pow. (...), woj. (...) działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w prowadzonym przez siebie punkcie skupu złomu i metali kolorowych czterokrotnie nabył elementy miedziane o łącznej wartości 8640 zł, a następnie zbył je wiedząc, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego – tj. czynu z art. 291§1

kk w zw. z art. 12 kk i za to skazał go z mocy wyżej powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 291§1 kk karę **6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności** oraz na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20 zł;

XI. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu W. W. (1) na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

XII. na podstawie art. 45§1 kk orzekł w stosunku do oskarżonego W. W. (1) przepadek kwoty 8640 zł;

XIII. oskarżonego **P. G. (2)** uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt. IV-VI aktu oskarżenia, z tym, że zakwalifikował je jako jeden ciąg przestępstw określony w art. 244 kk i za tak ustalony ciąg przestępstw skazał go z mocy art. 244 kk i wymierzył mu na tej podstawie oraz w zw. z art. 91§1 kk karę **10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności**;

XIV. na podstawie art. 91§2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego **P. G. (2)** kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego **jedną łączną karę w rozmiarze 2 (dwa) lat pozbawienia wolności**, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§2 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oraz na podstawie art. 73§2 kk w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora;

XV. tytułem zwrotu kosztów sądowych zasądził na rzecz Skarbu Państwa następujące kwoty:

- od oskarżonego Ł. G. – 1147,91 zł,
- od oskarżonego P. G. (1) – 1107,91 zł,
- od oskarżonego D. G. – 1087,91 zł,
- od oskarżonego K. K. – 1087,91 zł,
- od oskarżonego P. G. (2) – 1067,91 zł,
- od oskarżonego A. W. (1) – 1067,91 zł,
- od oskarżonego W. W. (1) – 641,42 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego W. W. (1), który na podstawie art.427§1 kpk i art.438 pkt 1 i 2 kpk zarzucił obrazę przepisów prawa:

I. materialnego, a to art.291§1 kodeksu karnego przez jego nieprawidłową subsumpcję, co polegało na wadliwym ustaleniu, iż jedynie fakt niezaewidencjonowania przez nabywcę zatrudnionego w punkcie prowadzącym działalność gospodarczą, trudniącą się skupywaniem takich przedmiotów, skradzionego przez sprzedawcę przedmiotu wyczerpuje dyspozycję wskazanej normy karnej, w sytuacji gdy ów przedmiot zakupiony został przez kupującego po cenie obowiązującej na wolnym rynku, w okoliczności zapewnienia przez zbywającego, iż nie pochodzi on z przestępstwa i braku jakichkolwiek dowodów na okoliczność świadomości nabywcy, iż kupowany przedmiot pochodzi z czynu zabronionego;

II. procesowego, a to:

1. art.5§2 kpk przez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego W. W. (1), w sytuacji gdy zgromadzone w postępowaniu sądowym dowody, w tym brak jakiegokolwiek dowodu, iż oskarżony ten miał świadomość, że nabywa przedmioty pochodzące z przestępstwa, skutkowało uznaniem jego winy z art.291§1 kodeksu karnego;

2. art.4 kpk w zw. z art.92 kpk przez oparcie rozstrzygnięcia na fragmentarycznych, wybiórczych dowodach z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego W. W. (1), a to:

- wyjaśnień współoskarżonych, którzy bezpośrednio zbywali miedź w punkcie skupu, w którym zatrudniony był oskarżony W. W. (1), złożonych w trakcie postępowania sądowego, tj. m. in. oskarżonego K. K., z treści których wynikało m.in., iż oskarżony W. W. (1) pytał się o pochodzenie sprzedawanej miedzi, a oskarżony K. K. zapewnił, iż pochodzi ona z legalnego źródła;

- wyjaśnień współoskarżonych, którzy bezpośrednio zbywali miedź w punkcie skupu, w którym zatrudniony był oskarżony W. W. (1), złożonych w trakcie postępowania sądowego, tj. m. in. oskarżonego K. K., z treści których wynikało, iż zaprzeczyli by informowali oskarżonego W. W. (1) o tym, iż oferowana przez nich do sprzedaży miedź pochodziła z czynu zabronionego;

- wyjaśnień współoskarżonych złożonych w trakcie postępowania sądowego, którzy bezpośrednio zbywali miedź w punkcie skupu, w którym zatrudniony był oskarżony W. W. (1), tj. m. in. oskarżonego K. K., z treści których wynikało, iż oskarżony W. W. (1) i jego żona A. W. (2) prosili o wylegitymowanie się dokumentem tożsamości sprzedawcy;

- wyjaśnień współoskarżonych, którzy bezpośrednio zbywali miedź w punkcie skupu, w którym zatrudniony był oskarżony W. W. (1), złożonych w trakcie postępowania sądowego, a z których to wynikało, iż do sprzedaży oferowali oskarżonemu W. W. (1) surowy złom - miedź, tj. oczyszczoną z jakiegokolwiek pozostałości obudowy kabla;

- wyjaśnień współoskarżonych, którzy bezpośrednio zbywali miedź w punkcie skupu, w którym zatrudniony był oskarżony W. W. (1), złożonych w trakcie postępowania sądowego, tj. m.in. oskarżonego K. K. oraz wyjaśnień oskarżonego W. W. (1), z których treści wynikało, że nabywał on od oskarżonych, w tym od oskarżonego K. K. oferowaną do sprzedaży miedź - po cenach nie niższych niż obowiązujące na rynku, tj. w innych skupach złomu metali nieżelaznych;

- wyjaśnień oskarżonego W. W. (1), złożonych w trakcie postępowania sądowego oraz korespondującymi z tymi wyjaśnieniami zeznaniami świadka A. W. (2), a także dokumentami ewidencyjnymi sprzedaży znajdującymi się w aktach sprawy, z których wynikało, iż punkt skupu złomu metali nieżelaznych prowadzony przez A. W. (2), w którym zatrudniony jest oskarżony W. W. (1) - dziennie nabywa złom od kilkudziesięciu osób, a najmniej od kilkunastu;

- dokumentu stwierdzającego zakup od oskarżonego K. K. przez przedsiębiorstwo (...) złomu w grudniu 2011 roku, co wskazuje na fakt, iż analiza zgromadzonych i zabezpieczonych dokumentów nie była rzetelna, i tym samym postępowanie przygotowawcze przeprowadzono w sposób niedbały;

3. art.7 kpk przez obrazę wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co objawiło się wysnuciem niewłaściwych wniosków przez Sąd Okręgowy, a polegających na uznaniu winy oskarżonego W. W. (1) z art.291§1 kodeksu karnego tylko na tej podstawie, iż oskarżony ten nie ewidencjonował zakupu złomu od współoskarżonych, przy istnieniu innych dowodów wskazujących na brak winy tegoż oskarżonego, a to: zakupu złomu od współoskarżonych po cenach nie niższych niż w innych punktach skupu złomu metali nieżelaznych, kupowania przez oskarżonego W. W. (1) od współoskarżonych czystej miedzi bez resztek obudowy kabla, rozpytania się przez oskarżonego W. W. (1) od zbywającego miedź współoskarżonego o źródło pochodzenia oferowanej do sprzedaży miedzi i uzyskanie odeń odpowiedzi, iż pochodzi ona z legalnego źródła, żądania przez oskarżonego W. W. (1) okazania dowodu tożsamości przed zakupem miedzi od sprzedającego złom współoskarżonego, faktu nabywania przez przedsiębiorstwo, w którym zatrudniony jest oskarżony W. W. (1) złomu, w tym miedzi od kilkudziesięciu osób dziennie, braku pomówień ze strony współoskarżonych oskarżonego W. W. (1) o informowanie go skąd pochodzi oferowana przez nich do sprzedaży miedź.

Wskazując na powyższe podstawy apelacyjne, na zasadzie art. 427§1 kpk i art. 437§2 kpk, jej autor wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. W. (1) od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem jej ponownego rozpatrzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji nie dają najmniejszych podstaw do zakwestionowania wyroku. W toku kontroli odwoławczej Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego czy procesowego, a także by dopuścił się błędu w poczynionych ustaleniach faktycznych. Dokonana przez ten Sąd ocena zgromadzonych w sprawie dowodów również nie budzi żadnych wątpliwości Sądu odwoławczego. Sąd Okręgowy, wbrew wywodom apelacji, nie popełnił takich uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku lub też uzasadniałyby przyjęcie, że oskarżony od stawianego mu zarzutu powinien zostać uniewinniony.

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że zupełnie chybiony jest zarzut obrazu przepisu art.291§1 kk. Paserstwo jest przestępstwem o alternatywnie określonych czterech formach działania sprawczego, przyjmujących postać:

- nabywania przez sprawcę rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego,
- udzielania pomocy do jej zbycia,
- przyjmowania takiej rzeczy,
- udzielania pomocy w jej ukryciu.

Do realizacji znamion tego typu czynu zabronionego wystarczające jest wypełnienie przez sprawcę jednej z form czynności sprawczej opisanej w tym przepisie. Oskarżonemu W. W. (1) Sąd przypisał nabycie, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na skupie złomu, przedmiotów uzyskanych za pomocą czynu zabronionego. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego, jak też sądów apelacyjnych, dla przypisania przestępstwa z art. 291§1 kk niezbędne jest ustalenie znamion czynu określonego w ustawie karnej, za pomocą którego uzyskana rzecz była następnie przedmiotem nabycia, pomocy do zbycia lub pomocy do jej ukrycia w takim celu. W niniejszej sprawie zostało wykazane w sposób nie budzący wątpliwości, że skupowane przez W. W. (1) w okresie wskazanym w zarzucie i od osób w nim wymienionych, miedziane elementy pochodziły z kradzieży. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 7 września 2012r. w sprawie II K 31/12 oskarżeni, którzy te przedmioty sprzedawali oskarżonemu zostali uznani za winnych ich kradzieży z terenu budowy obwodnicy M..

Zgromadzone w sprawie dowody przekonują, że skradzione miedziane elementy były sprzedawane w punkcie skupu oskarżonego W.. Fakt ten potwierdzili wszyscy pozostali w sprawie oskarżeni i nie ma żadnego powodu by wyjaśnienia w tym zakresie dyskredytować. Oskarżeni ci nie pozostają w konflikcie z W. W. (1), nie utrzymują z nim żadnych kontaktów, zatem brak jest jakichkolwiek powodów do przyjęcia, że celowo go pomawiają.

W realiach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że oskarżony W. miał świadomość, że skupowana od oskarżonych miedź pochodzi z przestępstwa. Po pierwsze oskarżeni dostarczali jednorazowo duże ilości tego metalu, od kilkudziesięciu do ponad stu kilogramów. Biorąc pod uwagę, że oskarżony w ciągu miesiąca skupował około 200 - 300 kilogramów miedzi, pochodzącej z przewodów elektrycznych, alternatorów, rozruszników, cewek, rurek hydraulicznych (wyjaśnienia W. W. (1) k.319), a jednorazowo od oskarżonych kupował około 100 kilogramów miedzi pochodzącej z przewodów elektrycznych, to uprawnione jest twierdzenie, że musiał zdawać sobie sprawę, że pochodzi ona z czynu zabronionego. Trzeba też podkreślić, że sam wygląd zewnętrzny dostarczanego przez oskarżonych miedzianego drutu (proste, równo cięte kawałki) wskazywał, że nie pochodzi on z demontażu. Już tylko te okoliczności, nawet dla osoby nie związanej z tego rodzaju działalnością, wyraźnie wskazywały na nielegalne źródło pochodzenia. Tymczasem od oskarżonego należy wymagać daleko posuniętej ostrożności w dokonaniu kontroli pochodzenia dostarczanego do sprzedaży złomu, zwłaszcza jeśli proceder handlu kradzionym złomem nie należy do rzadkości. Zwrócić należy uwagę, że Ustawa o odpadach nakłada na osoby zajmujące się tego rodzaju działalnością szczególne obowiązki, do których należy m.in. sprawdzenie tożsamości osoby przekazującej złom poprzez zażądanie okazania stosownego dokumentu, uzyskanie oświadczenia odnośnie źródła pochodzenia. Te szczególne wymogi mają

zapewnić właściwą i rzetelną, a nie jedynie iluzoryczną kontrolę nad obrotem tymi towarami. W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że zaniechanie dokonania ciężących na oskarżonym obowiązków wynikających z ustawy było działaniem zamierzonym i świadomym. W ten sposób w dokumentach firmy nie pozostawiano śladu po takich nielegalnych transakcjach. Dodać w tym miejscu trzeba, że stanowiska tego nie może zmienić dołączony przez obrońcę oskarżonego, na etapie postępowania odwoławczego, dokument KW potwierdzający zakup złomu od Ł. G. w dniu 30 grudnia 2011r. (k.908). Wynika z niego, że w tym dniu Ł. G. dostarczył do punktu skupu złomu oskarżonego (...), 3 kilogramów miedzi pochodzącej z innych niż przewody elektryczne odpadów. Z oczywistego względu dowód ten nie może mieć wpływu na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego w niniejszej sprawie. W przeciwieństwie do twierdzeń apelacji dokument ten potwierdza winę oskarżonego. Należy podkreślić, że sporządzający apelację starał się wprowadzić sąd odwoławczy w błąd twierdząc, że w aktach sprawy znajduje się dokument zakupu złomu miedzianego od oskarżonego K. K., co miało świadczyć o braku rzetelnej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów przez Sąd I instancji. Podjęte przez sąd odwoławczy czynności sprawdzające wykazały, że takiego dokumentu w aktach nie ma i nie był on okazywany w toku rozprawy zgodnie z twierdzeniem skarżącego (k.909v, 916, 917). Sąd Apelacyjny dokonał również w toku rozprawy apelacyjnej analizy dokumentów dotyczących zakupu złomu w grudniu 2011r. oraz w styczniu i w lutym 2012r. (k.934v). Dokumentacja ta świadczy o tym, że oskarżony wraz z żoną wystawiał bardzo dużo dokumentów potwierdzających zakup złomu, stosując się do ustawy o odpadach, lecz dotyczyła ona podobnie jak dokument KW dotyczący współoskarżonego Ł. G. (k.908) zakupu złomu, który ewidentnie wskazywał, że nie pochodzi z przestępstwa. Takie postępowanie świadczy o tym, że nie było przeszkód do wystawiania dokumentów na zakup złomu od współoskarżonych, lecz sprzedawany przez nich złom

(proste druty, stosunkowo długie) jednoznacznie wskazywał, że pochodzi z pociętego kabla i oskarżony świadomie nie udokumentował tych czynności (k.934v).

Podobnie bez wpływu na ocenę zachowania oskarżonego pozostaje cena zakupu złomu od oskarżonych. Sąd, na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowo ustalił, że była to cena niższa od obowiązującej na rynku. Niemniej jednak gdyby nawet podzielić twierdzenia obrońcy oskarżonego w tym zakresie, to okoliczność ta nie depanelizuje zachowania oskarżonego. Zakup miedzi w cenie rynkowej, co oczywiście również przynosił korzyści materialne, ponieważ była ona odsprzedawana w cenie wyższej niż cena nabycia.

Analiza akt sprawy, w tym pisemnych motywów wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy w procesie ustalania stanu faktycznego nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego. Sformułowanie przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy art.5§2 kpk dowodzi braku zrozumienia istoty instytucji unormowanej w tym przepisie. W realiach rozpoznawanej sprawy, jak wskazuje lektura uzasadnienia, Sąd Okręgowy w szczególności nie powziął żadnych wątpliwości, a tym bardziej nie rozstrzygnął ich na niekorzyść oskarżonego W. W. (1). Zebrane zaś dowody ocenił wszechstronnie, w pełni respektując reguły swobodnej oceny oraz zgodnie z zasadą obiektywizmu wyrażoną w art.4 kpk., błędnie interpretowaną przez obrońcę. Chybiony jest także zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tejże wiary innym, znajduje umocowanie w treści art.7 kpk.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów stanowiła wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, wreszcie została w sposób należyty uargumentowana w uzasadnieniu wyroku. Pozostaje ona zatem pod ochroną wspomnianego wyżej przepisu prawa procesowego. Skarżący zaś nie przedstawił żadnych przekonujących i logicznych argumentów, które ten pogląd mogłyby skutecznie podważyć. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie zawiera błędów natury faktycznej, ani też logicznej. Z tego względu przeciwstawianie przez apelację powyższym ustaleniom odmiennego poglądu na podstawie wybiórczo interpretowanego materiału dowodowego nie świadczy o tym, że Sąd popełnił błąd w ustaleniach faktycznych i orzekł z obrazą art. 7 kpk.

Wymierzona oskarżonemu kara nie razi surowością, jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jednym słowem współmierna. W żadnym wypadku nie może być uznana za rażąco surową,

a wręcz przeciwnie bardzo łagodną. Dodać trzeba, że przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze zarówno okoliczności obciążające takie jak działanie z chęci zysku, nabycie dużej ilości kradzionego złomu, godzenie w pewność obrotu gospodarczego, jak i łagodzące, mianowicie dotychczasową niekaralność i sposób życia oskarżonego.

Biorąc pod uwagę całokształt omówionych okoliczności i wobec niestwierdzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczenie odnośnie kosztów sądowych za drugą instancję uzasadnia art.627 kpk i art.636§1 kpk.